

ΣΙΩΠΗ

La vête des montagnes sommeille ;
la vallée, le rocher et la grotte sont muets.

ALEMAN

Kαὶ εἶπεν ὁ Δαιμων πρός με, θέτων τὴν χειρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου.

Θέλει λαλήσει περὶ γώρας πενθίμου, γώρας ἐν Λιβύῃ παρὰ τὰς ὄχθας τῆς Ζεύρας. Εκεὶ οὐκ ἔστιν ἡσυχία, οὐδὲ ἀνάπαυσις, οὐδὲ σιωπή.

Τὰ ὑδάτα τοῦ ποταμοῦ εἰσὶν ὡχρά, τὰ ὑδάτα τοῦ ποταμοῦ νοσηρά. Δὲν ρέουσιν ἐν θαλάσσῃ, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ἐρυθρὸν ὄφθαλμὸν τοῦ ἥλιου, σάλλονται αἰώνιας μετὰ θορύβου. Ἐκατέρωθεν τοῦ ποταμοῦ τούτου ἐν τῇ ἐλύῳ κοίτη αὐτοῦ εἰς ἀπόστασιν πολλῶν μυλίων ἔκτείνεται ὡχρά ἐρημος γιγαντιαίων νυμφαιῶν. Στεναζουσιν αἱ μὲν πρὸς τὰς δέ ἐν τῇ ἐρημίᾳ ταύτη καὶ τείνουσιν πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰ μακρὰ αὐτῶν στελέχη, καὶ ἀνακινώσει ἐκατέρωθεν τὰς ἀθανάτους κεφαλάς των. Καὶ ἐξέρχεται αὐτῶν συγκεχυμένος θόρυβος, θόρυβος ὑπογείου γειμάρρου, καὶ στενάζουσιν αἱ μὲν πρὸς τὰς δέ.

Καὶ ἐτέθη ὅριον τοῦ βασιλείου αὐτῶν τὸ ὅριον ὑψηλόν, σκτεινόν, ἐσβερὸν δάσος.

Ἐδῶ, ὡσεὶ τὰ κύματα πέριξ τῶν Ἐβρίδων μικρὸν δένδρα ἀνακινοῦνται πάντοτε. Καὶ ἀνεμος οὐ πνέει ἐν οὐρανῷ. Καὶ τὰ πρωτόγονα δένδρα αἰώνιας κλίνουσιν ἐκατέρωθεν ἐν καταχθονίῳ θορύβῳ. Καὶ ἐκ τῶν ὑψηλῶν των κορυφῶν, στάχγην ρέει αἰώνια δρόσος. Καὶ εἰς τοὺς πόδας αὐτῶν, δηλητηριώδη φυτὰ συστρέφονται ἐν ἀνινούχῳ σπηλαίῳ. Καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς των τὰ νέφη, κατακρημνίζονται, πάντοτε πρὸς δισμὰς διωκώμενα καὶ διαρρήγνυνται εἰς καταρράκτην ὅπισθεν τοῦ ἀνυψομένου ὅριζοντος. Καὶ ἀνεμος ἐπνέει ἐν οὐρανῷ καὶ παρὰ τὰς ὄχθας τῆς Ζεύρας οὐκ ἔστιν ἡσυχία, οὐδὲ ἀνάπαυσις, οὐδὲ σιωπή.

Ἐγένετο νῦν καὶ ἐγένετο βροχή. Καὶ ιστάμην ἐν τῷ τέλματι τῶν νυμφαιῶν καὶ ἡ βροχὴ ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου καὶ αἱ νυμφαιῶν ἔστενον αἱ μὲν πρὸς τὰς δέ ἐν τῇ μεγαλοπρεπείᾳ τῆς φρονήσεώς των.

Ἡ σελήνη ἀνέτειλεν ἐν μέσω τῆς νεκρικῆς ὄμιχλης καὶ ἦτον ὑπέρεθρος. Καὶ οἱ ὄφθαλμοι μου ἔπεσαν ἐπὶ ὑψηλὸν βράχον φανόν, ὑφούμενον εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, φωτιζομένου ὑπὸ τοῦ φωτὸς τῆς σελήνης. Καὶ ὁ βράχος ἦτο φαιός καὶ ὑψηλὸς καὶ ἀπαίσιος. — Καὶ ὁ βράχος ἦτο φαιός. Ἐπὶ τοῦ μετώπου ἦσαν κεχαραγμένα γράμματα, καὶ ἐπροχώρησα ἐν τῷ τέλματι τῶν νυμφαιῶν, προχορῶν πρὸς τὴν ὄχθην, καὶ ἐπλησίασε τὴν ὄχθην καὶ διέκρινα πλέον τὰ γράμματα, ἀλλὰ δὲν ἀνεγίνωσκον αὐτὰ καὶ ἐπέστρεφον πάλιν πρὸς τὸ τέλμα. Ἡ σελήνη ἔλαμψε πλέον ἐρυθρὰ καὶ ἐστράφη καὶ εἶδον τὸν βράχον καὶ τὰ γράμματα ταῦτα ἦσαν — EPH-MΩΣΙΣ.

Καὶ παρετήρησα ὑψηλὰ καὶ ἐπὶ τὸ ὄφος τοῦ βράχου, ἵστατο ἀνθρώπος, καὶ ἔκρινην ἐν ταῖς νυμφαικίαις ὅπως κατασκοπεύσω τὸν ἀνθρώπον. Καὶ ὁ ἀνθρώπος ἦτον μεγαλοπρεπῆς καὶ ὑψηλὸς καὶ ἀπὸ τῶν ὕμων μέχρι τῶν ποδῶν κεκαλυμμένος ἐν Ρωμαϊκῇ τηθέννῳ καὶ τὰ χαρακτηριστικά του ἦσαν χαρακτηριστικά θεότητος διότι καὶ παρὰ τὴν νύκτα, καὶ τὴν ὄμιχλην, καὶ τὴν σελήνην, ἔλαμπον τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου του. Καὶ τὸ μέτιοπόν του εὗρον καὶ σκεπτικόν καὶ τὸ βλέμμα του ἀπλανές ὑπὸ τὴν φροντίδαν καὶ εἰς τὰς ρυτίδας τῶν παρειῶν των ἀνέγνωσα τὰς λύπτες, τὴν κόπωσιν, τὴν ἀδίσταν τοῦ κόσμου καὶ μεγάλην τὴν ἔφεσιν πρὸς τὴν ἀπομόνωσιν.

Καὶ ὁ ἀνήρ ἐκαθέσθη ἐπὶ τοῦ βράχου καὶ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐν ταῖς χεροῖν αὐτοῦ καὶ περιεπλάνησε τὸ βλέμμα του γύρω ἐν τῇ ἐρημίᾳ. Παρετήρησε τοὺς ἀνυσχούς θάλμους καὶ τὰ πρωτεγενῆ δένδρα, ἤγειρε πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰ βλέμματα καὶ εἶδε τὰ νέφη καὶ τὴν ὑπέρεθρον σελήνην. Καὶ συνεπιειράθην ἐντὸς τῶν νυμφαιῶν καὶ ἐθεώρουν τὰς πράξεις τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ὁ ἀνθρώπος ἐτρέμεν ἐν τῇ ἐρημίᾳ. Ἐν τούτοις ἡ νῦν ἐπροχώρει καὶ ἐκάθητο αὐτὸς ἐπὶ τοῦ βράχου. Καὶ ἀπέσυρε τὰ ὅμματα τοῦ ὄρανοῦ καὶ προσέβλεψε τὸ πένθιμον ποτάμιον τῆς Ζεύρας καὶ τὰ κύτρινα καὶ πένθιμα ὑδάτα καὶ τὰς λεγέωντας τῶν νυμφαιῶν. Καὶ ἤκουσεν ὁ ἀνθρώπος τὸν φίθυρον τῶν νυμφαιῶν, τὸν μουρμουρισμὸν ὃς τις ἐξήρχετο ἐξ αὐτῶν. Καὶ ἀνασπειρούμην ἐν τῇ κρύπτῃ μου καὶ κατεσκόπευεν τὸν ἀνθρώπον. Καὶ ὁ ἀνθρώπος ἐτρέμεν ἐν τῇ ἐρημίᾳ. Ἡ νῦν ἐν τούτοις ἐπροχώρει καὶ ἐκάθητο αὐτὸς ἐπὶ τοῦ βράχου.

Τότε ἐκρύβην εἰς τὰ μακρινὰ βάθη τοῦ τέλματος καὶ ἐβάδισα ἐπὶ τοῦ κυμαινομένου δάσους τῶν νυμφαιῶν καὶ ἐκάλεσα τοὺς ἱπποποτάμους τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τὰ βάθη τοῦ τέλματος. Καὶ οἱ ἱπποπόταμοι ἀκούσαντες τῆς φωνῆς μου ἦλθον μετὰ τῶν βεεμούθ μέχρι τῆς βάσεως τοῦ βράχου καὶ ἥρωθίσανταν φοβερῶς ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης. Συνεπιειρώμην πάντοτε ἐν τῇ κρύπτῃ μου καὶ κατεσκόπευον τὰς πράξεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ ἀνθρώπος ἐτρέμεν ἐν τῇ ἐρημίᾳ καὶ ἐν τούτοις ἡ νῦν ἐπροχώρει καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ βράχου.

Τότε κατηράσθην τὰ στοιχεῖα μὲ τὴν κατάρα τοῦ θορύβου, καὶ καταυγὴ φοβερὰ ἐξερράγη ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἀνεμος δὲν ἐπνεει καὶ οἱ οὐρανὸς κατέστη μολύβδινος ὑπὸ τῆς βιαιότητος τῆς τρικυμίας — καὶ ἡ βροχὴ ἐπιπτεν τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνθρώπου — καὶ τὰ ὑδάτα τοῦ ποτάμιον ἐπληθίσαν καὶ τὸ ποτάμιον ἀνέβρασε καὶ αἱ νυμφαιῶν ἐκρότουν καὶ τὸ δάσος ἐθρύπτετο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ οἱ κεραυνοὶ ἔβρόντα καὶ ἡ ἀστραπὴ ἔλαμψε καὶ ὁ βράχος ἐσείστο ἐκ θεμελίων αὐτοῦ. Καὶ πάντοτε συνεπιειρώμην ἐν τῇ κρύπτῃ μου ὅπως κατασκοπεύσω τὸν ἀνθρώπον καὶ ὁ ἀνθρώ-

πος ἐτρεμεν ἐν τῇ ἐρημίᾳ... ἐν τούτοις ἡ νῦν ἐπροχώρει καὶ ὁ ἀνθρώπος ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ βράχου.

Τότε ὠργίσθην καὶ κατηράσθην διὰ τῆς κατάρας τῆς σιωπῆς, τὸ ιστάμιον καὶ τὰς νυμφαικίας καὶ τὸν ἀνεμοντο τὸ δάσος καὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν βροντὴν καὶ τοὺς ἀναστεναγμοὺς τῶν νυμφαιῶν. Καὶ ἐπλήγησαν ὑπὸ τῆς κατάρας καὶ ἐγένοντο ἄφωνοι. Καὶ ἀνέκοψεν ἡ σελήνη τὴν τροχιάν, — καὶ ὁ κεραυνὸς ἐξέπνευσε — καὶ ἡ ἀστραπὴ ἐσβέσθη — καὶ τὰ ὑδάτα ἐπανῆλθον ἐν τῇ κοίτῃ αὐτῶν — καὶ τὰ δένδρα ἐπαυσαν παλλόμενα — καὶ αἱ νυμφαικίαι δὲν ἐστέναζον πλέον — καὶ δὲν ἤκουσθη ὁ ἐλάχιστος θόρυβος ἐν τῷ πλήθει αὐτῶν καὶ οὐδὲ ὁ ἀσθενέστατος ἥχος ἐν τῇ ἀπειρώφ ερήμῳ. Καὶ εἶδον τὰ γράμματα τοῦ βράχου καὶ τὰ γράμματα ἥλαξαν· καὶ τὰ γράμματα ἔγραφον — ΣΙΩΠΗ καὶ οἱ ὄφθαλμοι μου ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ ἀνθρώπος εἶτο ὡχρός ἐκ τοῦ πρόμου. Βιαίως ἔγιε τὴν κειρά πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰ βλέμματα καὶ ἐστητη ἐπὶ τοῦ βράχου καὶ ἥρκοσθη. Ἀλλὰ δὲν ἤκουετο φωνὴ ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ τὰ γράμματα ἐπὶ τοῦ βράχου ἔγραφον ΣΙΩΠΗ. Καὶ ὁ ἀνθρώπος, ἐφρικίασε καὶ ἐστράφη καὶ ἔψυγε μακράν, μακράν καὶ οὐκ εἶδον αὐτὰ πλέον.

— Υπάρχουσι λοιπὸν ὄφαις μῦθοι εἰς τὰ βιβλία τῶν μάγων — εἰς τὰ μελαγχολικὰ βιβλία τῶν μάγων τὰ δεδεμένα διὰ σιδῆρου· ὑπάρχουσι λοιπὸν λέγει, ἔξοχοι ιστορίαι τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ τῆς ἴσχυρᾶς θαλάσσης καὶ τῶν πνευμάτων τὰ ὄποια ἐβασίλευσαν ἐπὶ τοῦ πόντου καὶ τῆς γῆς, καὶ τοῦ ἐπιβάλλοντος οὐρανοῦ· ὑπῆρχεν ἐπίσης, ἀξία καὶ ἐπιστήμη εἰς τοὺς λόγους τοὺς λεγέντες ὑπὸ τῶν Σιβυλῶν, καὶ ἀγγοι, ἄγγοι λόγοι ἤκουσθησαν ὑπὸ τῶν σκυθρωπῶν φύλλων τῶν σειομένων πέριξ τῆς Δοδώνης: ἀλλ' ἐπειδὴ εἶνε βέβαιον ὅτι ὁ Ἄλλαχζη, φιλάττω τὴν ιστορίαν αὐτὴν τὴν ὄποιαν μοὶ διηγήθη ὁ δαιμών, ὅταν ἐκαθέσθη πλησίον μου ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ τάφου, ως τὴν μᾶλλον καταπλήττουσαν πασῶν! Καὶ ὅταν ὁ Δαιμών ἐπεράτωσε τὴν διήγησίν του ἐπανέπεσεν ἐν τῷ τάφῳ γελῶν. Δὲν ἡδυνήθην νὰ γελάσω μετὰ τοῦ δαιμονούς καὶ μὲ κατηράσθην ἐξελθὼν διότι δὲν ἡδυνήθην νὰ γελάσω μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ λόγος ὃς τις κατοικεῖ ἐν τῷ τάφῳ δὲν ἐξῆλθεν, καὶ κατεκλίθη παρὰ τοὺς πόδας τοῦ δαιμονούς καὶ τὸν παρετήρει σκαρδμικτεῖ εἰς τοὺς ὄφθαλμούς.

(Edgard Poe)

Φ.

Αἱ γυναικεῖς δὲν δύνανται νὰ ἐντονήσωσιν ὅτε ἐπιχρυσουσιν ἄρδες ἀφιλοκερδεῖς ἐν ταῖς πρὸς αὐτὰς σχέσεσιν.

*

Αἱ γυναικεῖς καὶ οἱ νέοι δὲν ἀποχωρίζουσιν τὴν ἐκτίμησιν πράγματός τιος ἀπὸ τὰς ὄφεις των